

повече поне единъ звукъ. Пронизаната му шапка бѣ взета и портупей-юнкера Калчаковъ ѝ носи на главата си прѣзъ останжлото врѣме на войната, а послѣ заедно съ другитѣ му вещи и коня се испрати на родителитѣ му. Забѣлѣжитѣлно бѣ и това че злощастния Цанковъ още отъ вечерята срѣщу 3 ноември бѣ заповѣдалъ на вѣствоя си да прибере всичкитѣ му вещи, да ги натовари на ѣздовоя му конъ и щомъ се почне боя на слѣдующия день, да отстѣпи къмъ Тръкляно. Отъ това му разпореждане излиза, като че само той е прѣдчувствувалъ жестокостта на боя на слѣдующия день, отъ когото той нѣма да излѣзне живъ.

Слѣдъ убиванъето на подпоручика Цанкова азъ получихъ отъ капитанъ Филипова една малка записка съ тези думи: „Нишковъ, ела да се съвѣтваме.“

Подъ градъ отъ коршуми, които се сипѣхъ надъ позицията ни, опятихъ се къмъ Филипова. Той бѣ въ едно отъ заднитѣ укрѣпления при 2-а полурота отъ 1-та рота, която служеше за дружиненъ резервъ но отъ кждѣто можеше да се стрѣля по настѣпающитѣ доста бавно сръбски колони. Разположението на укрѣпленията по позицията бѣ таквось, че можеше да се стрѣля отъ нѣколко яруса срѣщу настѣпающия неприятель.

— „Подпоручикъ Цанковъ е убитъ“ — каза Филиповъ.

— „Видѣхъ“. — Отговорихъ му.

— „Ний нещемъ се удържа на тази позиция: много войници сж избити и ранени, двѣ роты сж безъ офицери, фелдфебелитѣ и унтер-офицеритѣ немогътъ ги удържа па и отъ тѣхъ има ранени, а нѣкъ противника, както виждамъ